

Hronov

Jiráskova Hronova

ČÍSLO 6

11. SRPNA 1999

DNEŠNÍ PROGRAM:

Jiráskovo divadlo v 16.30 a ve 20.00 hodin
Divadlo AHA! Lysá nad Labem
Sławomir Mrożek: **TANGO**

Sál Josefa Čapka v 16.30 a ve 20.00 hodin
Loutkářský soubor BIFULE
ZUŠ Na Střežině Hradec Králové
Jiří Jelínek: **BIO DESILUSION**

Park A. J. v 16.00 hodin
Koncert dechové hudby ZUŠ Hronov
a velké koncertní dechové hudby
WARINGTON SCHOOLS' CONCERT Band
z anglického partnerského města okresu Náchod

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM:

Jiráskovo divadlo ve 14.00 a v 19.30 hodin
Rádobydivadlo Klapý
L. Valeš volně podle filmové předlohy
Ingmar Bergmana Fanny a Alexandr:
A JEŽÍŠEK UŽ DÁVNO...

Sál Josefa Čapka v 16.30 a v 19.30 hodin
Experimentální divdýlko 12 OPIC Litomyšl
Na motivy Paula Klee:
PSEUDOLOGIA PHANTASTICA
Loutkářský soubor ČMUKAŘI Turnov
J. Ipser, D. Weissová, R. Zemenová:
KAŠPÁREK CHODÍ PĚŠKY

Husův sbor ČČSH v 19.00 hodin
Pěvecký a komorní koncert
Musica per Quattro
Soprán: Zuzana Genrtová

Park A.J. ve 21.00 hodin
HAŠKOVA DIVADELNÍ SPOLEČNOST
Jiráskova gymnázia Náchod
Otakar Fejfar: **FEJÁCI**
Režie: Petr Hašek

Bude 70. Jiráskův Hronov mezinárodní? aneb Kdo se chce snoubit s oceánem, musí být tvrdý jako kámen.

Rozhovor s Lenkou Láznovskou, odbornou pracovnící IPOS-ARTAMA Praha a prezidentkou české sekce AITA/IATA.

Informace ministra Dostála o snížení rozpočtu v příštím roce zapůsobila v Hronově jako studená sprcha. Bude to znamenat rezignaci na podobu velkého mezinárodního festivalu?

V žádném případě. Peníze se musí nějak sehnat, bez nich se nedá dělat nic. Je to sen, který se nepodařilo realizovat do začátku

ku druhé světové války, starosta Hudeček dokonce už tehdy byl předsedou první mezinárodní organizace amatérského divadla. Je to zároveň sen, jehož naplnění dlužíme sami sobě, ale dlužíme je také světu. Zatím jsme nevrátili nic z toho, co nám svět dal v době nesvobody, kdy umožňoval našim souborům vycestovat ven a získávat zkušenosti.

Znamená to, že přijde o první takovou velkou mezinárodní přehlídku u nás?

V takovém rozsahu ano. Letos se Akram Staněk sice pokusil v Praze o malý festival, kterého se zúčastnilo pět zahraničních souborů, většinou slovenských, ale pod praporem mezinárodní nevládní organizace se opravdu nikdy nekonalo.

Je vůbec české amatérské divadlo na takové úrovni, aby se mohlo rovnocenně prezentovat v mezinárodní konkurenci?

Myslím, že ano. Soudím tak podle našich úspěchů na světových festivalech, např. Pomsta ruské sirotky souboru Prostor z Brna před dvěma lety v Monaku patřila jednoznačně ke špičkovým inscenacím. Ioni na světovém festivalu dětského divadla byla na inscenaci Přítalka Hudradla z obce Zliv vysoce hodnocena její invencí, tvořivostí, úsilím o divadelní kvalitu, a také to, co často bývá v zahraničí oceňováno právě na českých inscenacích: že totiž naše divadlo má lidský obsah, vždycky hledá nějaký důvod v sobě, proč tu inscenaci dělá, že to není pouze interpretační divadlo napodobující inscenaci profesionálního divadla.

Má Hronov dostatečné zázemí na pořádání tak velkého podniku?

Hronovští na to nebudou sami. Přehlídka má dva pořadatele, město Hronov a IPOS-ARTAMA. Myslím, že spojení organizační zkušenosti Hronovských a kontaktů a republikového rozhledu ARTAMY jdou docela dobře dohromady a je zárukou, že se to povede. Nebudu skrývat, že mnoho věcí bude jiných, že si budeme muset hledět každé maličkosti, protože drobnýhled zahraničního publika je úplně jiný, než jsme u nás zvyklí.

Jinak řečeno: na mezinárodní charakter 70. JH se nerezignuje?

Nerezignuje. Přípravy pokračují, i když víme, že do toho jdeme s určitým rizikem. Zároveň chci každého českého amatérského divadelníka ujistit, že tento Hronov nebude na úkor národních přehlídek. Čím by Hronov byl, kdyby nebylo dění na úrovni regionů?

Nebude početní účast českých souborů v Hronově podstatně omezena účastí zahraniční?

V zahraničí bývá zvykem, že pořadatelskou zemi reprezentují dva, tři domácí soubory. My jsme si vymínili jinou koncepci: z asi dvaceti inscenací bude polovina českých. Z toho plyne, že se budou moci zúčastnit české inscenace nominované ze všech národních přehlídek od Vysokého přes Popelku až po Třebíč. Těch nominací je celkem osm.

Závěrem lze dodat jen to, že „mезinárodní“ Jiráskova Hronova bude prestižní záležitostí nejen Hronova, ale doslova celého českého amatérského divadelnictví. Mezinárodní úspěch otvírá dveře dalším souborům, dalším kontaktům, dalším novým poznatkům. Máte dojem, že je to tak trochu donkichotská záležitost? Připomeňte si vzletná slova, která jsme na zdejších jevišti slyšeli z úst Robinsona, toužícího po moři. Nechtě je české amatérské divadlo v případě 70. mezinárodního Jiráskova Hronova 2000 tvrdé jako kámen!

Za rozhovor poděkoval

Jiří Štefanides

recenze

KRITICKÉ REFLEXE PŘEDSTAVENÍ PÁTÉHO DNE PŘEHLÍDKY

A. P. Čechov: **TŘI SESTRY**
DS Jirásek Česká Lípa

Na úvod si dovoľím lehkou parafrázi rčení, ktoré kolovalo po školách a penziónoch pre dievky a šlechtičky: Zatímco z jiných představení vycházejí nic netušící diváci do světa plného záluďností, z českolipských Tří sester vycházejí diváci plní záluďností do nic netušícího světa. Proč mi na mysl prišlo zrovna toto, nevím presne, ale nejspíše jde o reakci na impozantní dílo a impozantní zážitok. Nicméně vnímam toto dílo ve dvoch rovinách. Co se týče dramaturgického výkladu a použitých výrazových prostriedkov všeho druhu, nemám pochyb o tom, že stojím pred čímsi nevídaným, a dodávam, že pro mne z mnoha inscenáci tých, čo si neumím kúpiť lístok do Moskvy, najracovnejším. Co se však týče hereckého ztvárnenia výkladu, vnímam, že ne vždy zcela dostačuje. Prosím, aby chci říci, že funguje. Jsem přesvědčen, že ve zvolené koncepcii a výkladu není možné, aby byl jiný. Též si vzpomem, jak zní jeho první slova, která jsou zároveň slovy inscenace otevírající: „Je čas. Ještě nezačali,“

ry dokáže své motivace a téma udržet v krátkých obloucích v situacích, do nichž jen vstupuje, nebo je přenést přes situace dvě, než se uzavrou. Stejně herecké provázání dokáže Čebutykin, i když v prvé představení měl jistou smůlu, neboť vztahy k jeho dramatické osobě byly od ostatních oslabeny, a on musel sysťovsky začínat zpod stráž. Nechci a nemohu zmíněné interprety vyzdvihoval na úkor ostatních, spíše se snažím říci, že bylo poznateľné, kdy nezachytiteľnosť sděľovaného se odrazila v temporytmu, přehnaných či nedotažených akcentech, a - především v první polovinu - ve vztazích, kdy dramatické osoby stály a vypovídaly samy o sobě, než aby téma důsledněji sděľovaly ve vztahu. Takže, dramaturg v mém nitru jásal, ale divák si přál jasnější zachycení tématu v realizaci niternějším, uvěřiteľným a zacileným na postavy a vztahy, což by v důsledku znamenalo, soudím, svižnější temporytmus, který by více zamával hľadistém.

Co se postavy Feraponta-Času týče, jeho symbolická rovina je zřejmá, a bádat o ní nemá smyslu - tím chci říci, že funguje. Jsem přesvědčen, že ve zvolené koncepcii a výkladu není možné, aby byl jiný. Též si vzpomem, jak zní jeho první slova, která jsou zároveň slovy inscenace otevírající: „Je čas. Ještě nezačali,“

přičemž na oltář jeviště pokládá tři dětské panenky, aby další situace zastihla tři sestry, které se svými panenkami něžně zaobírají. Průběžné významové zapojování panenek v inscenaci přijímám, i když jsem si vědom, že v rovině JÁ a TY a SYMBOLU fungují právě podle schopností a dispozic toho, kterého herce, takže tu je vše organické a samozřejmé, tu přehnaně akcentované, aby smysl vztahu k panence a jednání s ní nevymizel. A právě linie panenek (ať už byla takto vědomá od počátku zkoušení, nebo vznikla až později - což považuji za nepodstatné) je pro mne určující v tematickém výkladu, v němž se jedná o skončení dětství, o vědomí ztráty pravých i falešných azylů, o nutnosti dospět - být dospělý. Proto pro mne v této inscenaci si konečně tři sestry KOUPILY TIKETY NA CESTU, být cesta je zavede každou jinam, a musí projít černým prostorem, před kterým celou tu dobu utíkaly. Musí vstoupit do světa, kde šelma v člověku, šelma pod civilizacním nátěrem cení zuby a ukáže se, zda zdroj slušnosti v něm obstojí. K tomu mne vedou i svým způsobem poněkud operetní kostýmy, a především scéna uzavřeného byzantského stanu, věže ze slonoviny, která musí padnout (už je stejně Andrejem a Natašou podminována), aby mohl zatím pěstěný skleníkový život pokračovat životaschopnost.

Vladimír Zajíc

Anton Pavlovič Čechov dal podtitul svojej hre Tri sestry dráma v štyroch dejstvách. Ostatné jeho hry majú podtitul komédie. Samotný Čechov však často hovoril, a tiež aj v liste Stanislavskému napísal, že píše vaudevilly. Sťažoval sa, že prílišnou vážnosťou mnohokrát zničili komické tóny jeho hier, čím stratili ľahkosť a premenili sa na nudu. V tejto hre písanej pre MCHAT a pre Oľgu Knipperovú-Čechovovú, najmä však pre ženy v súbore, cítiť túto kompozičnú metódu. Čechov písal túto hru pod tlakom Oľgy v odlúčení na Kryme a preto do nej projektoval mnoho zo svojho vlastného ironického výsmechu k svojmu utrpeniu zamilovaného spisovateľa. Mohol sa vrátiť do Moskvy za Oľgou až s hotovým rukopisom.

Po príchode do sály vidíme interiér salónu sestier Prozorových. Steny predstavujú valcovú výseč, vo vnútri ktorej je umiestnený skromný mobiliár - stôl, stoličky so zlatistými ornamentálnymi poťahmi a dosť veľké sofa zakryté podobným materiálom. Pred veľkým sofa stojí jeho zmenšenina, na ktorej ležia bábky kostýmované identicky ako tri hlavné hrdinky. Steny sú staroružovej

farby, vchody tvoria dva jednoduché výrezy, vystrihnuté do výšky postavy a prekryté. Jeden smeruje von a druhý do ostatných častí domu. V pozadí sú dve nefunkčné dekoratívne oblúkové okná s tylovými závesmi. Priestor akoby evokuje Rusko, ale môže to byť i parížsky salón. Kostýmovanie sa už úplne vymyká ruskej lokalizácii, najmä uniformy Veršinina, Tuzenbacha a Solenného pripomínajú francúzske národné gardu kombinovanú s poľským či uhorským šľachtickým krojom.

Ospravedlňujem sa za tak dlhý popis, ale práve cez nej sa pokúšam čítať režijno-inscenačný kľúč. Zdá sa mi, že je ním práve spomínaný vaudevill. Preto je možné rezignovať na dôslednú prekreslenosť a psychologizáciu postáv, pracovať redukciiu niektorých motívov, napríklad v postave Andreja. Sme svedkami zvláštného staroružovo-vaudevillovo-operetného sveta pod náterom ktorého sa dejú krutosti a surovosti. Akoby zástupné bábky troch sestier precitli zo svojich detských hier. Škoda, že v komickej rovine sa v tomto priestore, najmä v hereckej interpretácii darí už omnoho menej. Toho príkladom môže byť i postava sluhu Feraponta, ktorý sa z polohy komickej premenil na akési fátum - sprievodcu časom.

Celkove možno hovoriť o disciplinovanom herectve. Mnohé situácie ako napríklad rozchod Veršinina a Máše mali naozaj tragikomický rozmer, ktorý v onom vaudevillovom inscenačnom štýle sa dostával do výrazne kontrastnej roviny.

Nie vždy bolo jasné aranžmán, čo však pri tom, že režisér hral i hlavnú postavu, je prirodzene pochopiteľné pre nedostatok odstupu.

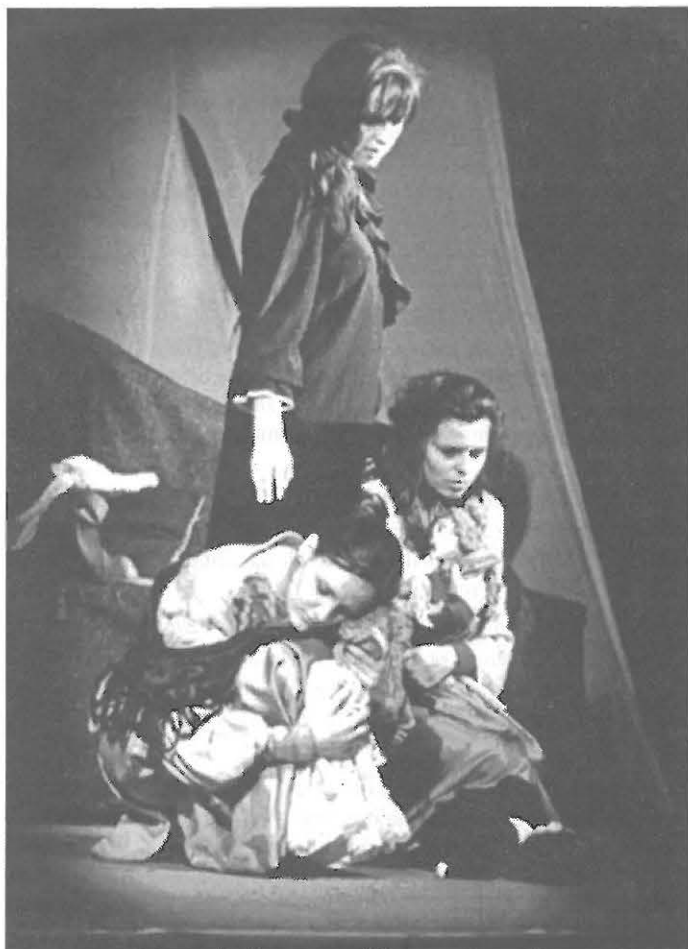
Celkove však možno skonštatovať, že súbor Divadelní klub JIRÁSEK z Českej Lípy predviedol nesporné sympatický pokus o interpretáciu Čechova, ktorý nesie prvky originality.

Ján Zavarský

Jean Genet: **Služky**

OS Divadlo AHA! Lysá nad Labem

Mirek Pokorný nás opäť nezklamal a pripravil nám provokatívny podiváň. Na predstavení Divadla AHA! z Lysé nad Labem si človek unavený hronovským dňom opravdu neodpočine! I tentokrát se režisér Pokorný nespokojil s již od Jeana Geneta poměrně složitou textovou předlohou a ještě více ji zkomplikoval především tím, že do rolí služek Claire a Solange obsadil mužské představitelé. Musel pak zejména režijně řešit motivace jejich zapojení coby představitelů služek do celkového kolotoče nastolené Hry. Obohatil tak původní předlohu, obsahující několik

A. P. Čechov: **TŘI SESTRY** - DS Jirásek Česká Lípa

tech monotónním. Terezie Palková jako Milostivá paní má pak částečně ztíženou úlohu, neboť nevstupuje do inscenace jako do dobře rozjetého vlaku, ale právě v okamžiku, kdy z jeviště cítíme jistý stereotyp. Klobouk dolů však před její „němou“ přítomností na jevišti na kolečkovém křesle - ukázka fenoménu hereckého bytí (přítomnosti) na jevišti vysoké kvality (přesto, že nepromluvíla a prakticky minimálně se pohybovala, byla její přítomnost na dění na jevišti evidentní). Divadlo AHA! z Lysé nad Labem nám inscenaci Služky prezentovalo divadelní tvar, který je provokující a v mnoha směrech inspirující. Je pravda, že při vnímání této inscenace musí divák zapojit především mozek. Osobně bych se přimlouval, kdyby to bylo (alespoň občas) také srdíčko.

Milan Schejbal

Druhé hodnocení inscenace Služek přineseme z technických důvodů v zítřejším čísle.

◀ Jean Genet: Služky - OS Divadlo AHA! Lysá nad Labem

významových pásem, které se vzájemně prolínají, splývají a znovu rozdělují o pásmo další, jež však důrazně akcentuje prakticky ve všech složkách. Vše tak činí pro naplnění poměrně výrazné myšlenkové konstrukce o beznadějně odosobněném světě, ve kterém už neplatí ani pravidla Hry na služby, ani krutost a tyranie bezmocných a utiskovaných, ba mažou se i hranice mezi tak primárními záležitostmi, jakou je existence dvou pohlaví a jejich důležitost pro samou existenci lidstva. Tomuto světu vládne už úplně nová generace manipulátorů, ve výsledku neporovnatelně krutějších než je nám známo zobrazeno ve světě milostivých paní a služek, neboť i tento svět, včetně jeho snové a imaginární roviny, je v rukou manipulátora Pána a lze si ho kdykoli zprostředkovat pomocí mnoha k tomu ochotných bezmocných a utiskovaných... Tuto základní myšlenku inscenace Divadla AHA! lze vystopovat z poměrně mnoha výrazových prostředků k ní odkazujících. Nejvýraznější se to samozřejmě projevuje v chování a jednání postavy Pána Kryštofa Čerovského - počínaje rituálem přípravy Hry a konče výplatou mužským účinkujícím a „uklizením“ Milostivé paní. Tyto dvě části představení spolu s celou expozicí, v níž představitel Claire (Vratislav Hadraba) a Solange (Jiří Laštovka) přicházejí do budoucího hracího prostoru, převlékají se, deklamují text podle předlohy, vypaďávají z „rolí“ atd., jsou sdělné, hýří nápady jak režijními, tak hereckými a jsou tudíž divadelně nejpůsobivější. Později, kdy se začíná vedle „reálné“ roviny prosazovat i rovina „snová“, již nejsou herecky tak důsledně naplňovány dramatické situace a vypjatý expresivní herecký projev se stává na mnoha mís-

Dobře, Hronovští, že jste neposlechli ministra

Nový Sál Josefa Čapka se stal až kupodivu rychle samozřejmou součástí vybavení, které město poskytuje festivalu. Možná by bylo dobré vědět, že realizace přístavby Jiráskova divadla ani zdaleka samozřejmě a jednoduše nebyla a že její historie je dlouhá, složitá, s mnoha peripetiemi a kritickými momenty, s beznadějnými prodlevami a novými vzmachy.

Už původní projektant Jiráskova divadla architekt Freiwald si představoval, že bude postaven celý komplex, přičemž ve druhém rameni zamýšleného „U“ mělo být umístěno Jiráskovo muzeum. Ani tehdy však nebylo na celý projekt dost peněz, postavilo se jen divadlo, myšlenka na přístavbu však zůstala po desetiletí živá. Zejména když se začalo hrát divadlo i mimo kukátkový prostor, začalo se znovu uvažovat o vedlejší scéně, která by poskytovala netradiční hrací prostor, přístavba měla být vybavena i restaurací. Od padesátých let bylo postupně vypsáno několik architektonických soutěží, návrhy však zůstaly pokaždé jen na papíře. Teprve v polovině osmdesátých let se přistoupilo k výkopu základů, musely se s velkými náklady stavět piloty, protože pod staveništem byla spodní voda, a stavba byla zařazena do tehdy velmi známé a rozšířené Akce Z. V té se stavěly rozmanité potravinářské prodejny, kulturní domy atd., přístavba hronovského divadla však se ukázala být příliš velkým soustem. A tak převratné společenské změny na konci osmdesátých let zastihly dílo jako tzv. státem podporovanou stavbu, to znamená, že pro

rok 1989 pro ni byly závazně naplánovány prostředky ze státního rozpočtu.

Počínaje rokem 1990 nastala zcela nová situace. Aby na sklonku osmdesátých let mohla být stavba vůbec zahájena, musel být zvolen normalizovaný projekt výrobní tovární haly (to zodpovídá i stále opakované dotazy, proč se Hronovští rozhodli vystavět tak gigantický prostor), kde nescházela ani nosná konstrukce pro jeřáb. To pochopitelně situaci ještě komplikovalo, násobilo obtíže, které v nové společenské konstelaci vystávaly a vyvolávalo v sedmítisícovém, tedy nevelkém městě pochybnosti o smyslu a využitelnosti díla a stále nové rozpaky a otázky, jak s celou stavbou naložit. Když se v roce 1991 stal hronovským starostou ing. Miroslav Houštěk, stála u divadla konstrukce zakrytá střešními panely, která vesele rezivěla. Radním však moc veselo nebylo. Obrátili se na ministerstvo kultury a argumentovali, že stát by se měl přece hlásit k rozestavěné stavbě, kterou sám financoval. Na takové argumenty ale ministerstvo nechtělo slyšet a situace se jevila jako bezvýchodná. Ing. Houštěk vzpomíná, jak do Hronova přijel ministr kultury Milan Lukeš a pro Hronovské měl jedinou radu: „Zbourejte to!“ Svě doporučení podpořil ujištěním, že i rozestavěný památník v Lidicích se bude muset zbourat.

Hronovští zastupitelé v čele se starostou - divadelníkem naštěstí doporučení neuposlechli a rozhodli se pro pomalý, ale jedině možný postup: rozpočet stavby „vyživil“ kaž-

doročně nějakým tím milionem, který se podařilo získat, každým rokem něco přibýlo, co ovšem nebylo zvenku vidět (kotelna, balkón), takže očím účastníků Jiráskova Hronova se vystavovalo právě jen pokračující chátrání.

Rozhodujícím momentem se stalo v roce 1997 usnesení, že město přístavbu dokončí i za cenu vícemiliónové půjčky.

Jistě vám neušlo, že ačkoliv sál je v provozu, stavba dokončená není. Po nerealizovaných pokusech využít zbytku zatím hrubé stavby pro supermarket bylo rozhodnuto, že ve zbývajících prostorách vznikne nové působiště Městského úřadu, až se pro dokončení seženou prostředky.

Sál Josefa Čapka uviděli hronovští občané poprvé 6. února letošního roku, kdy zde byl ples. Zájem o něj byl tak veliký, že musel být za týden zopakován. Dnešní podoba sálu i předsálí neodpovídá tak docela původnímu projektu, jehož finanční náročnost nebylo možno dostat. V sále je zhruba 400 míst, vejde se však do něj v případě nutnosti i 600 lidí. Svůj divadelnický křest prodělává právě v těchto dnech a přes všechny námitky si vede celkem dobře, i když netrpělivě čekáme, kdy se nám představí opravdu jako aréna, nikoliv jako duplicitní kukátkový prostor, jak tomu bylo např. včera při představení Genetových Služek. V každém případě je dobře, že Hronovští na začátku devadesátých let doporučení tehdejšího ministra kultury Lukeše neuposlechli.

Jaroslava Suchomelová

„Československý“ režisér Pavel Rímský

Starší pravidelní návštěvníci Jiráskových Hronovů si patrně vzpomenu na významného brněnského režiséra slovenského původu Pavla Rímského. K amatérské Thálii měl Pavel Rímský velmi blízko po celou složitou tvůrčí dráhu, z čehož měli mnohonásobný užitek zejména ochotníci jihomoravští. Přátelé z Květné na Slovácku, kde se soustřeďoval na klasický repertoár, dovedl k několikaleté úspěšné účasti na krajské přehlídce zemědělských a vesnických souborů v Němčicích na Hané i k postupu do národního kola ve Vysokém nad Jizerou. Kromě mladého kolektivu J. K. Tyl v brněnském předměstí Slatina platila jeho mnohaletá součinnost režiséra a uměleckého poradce především Dělnickému divadlu při OKVS Brno 5. S jeho příchodem v polovině sedmdesátých let se datoval nový rozvoj a smelování ambiciózní party, jejíž bývalé členy potkáváme ostatně v hronovských sálech, seminářích či hospůdkách také letos.

Královopolské tehdy nastudovali myšlenkově závažnou tragédií Ivana Bukovčana Sníh nad limbou. Rok nato přijeli na Jiráskův Hronov s emotivním pojetím poetické folklorní komedie Bulhara Jordana Radičkova Sníh se smál, až padal, kterou teprve poté uváděli profesionálové. V roce 1979 hrálo Dělnické divadlo v Hronově dokonce tituly dva: V Rímského režii Daňkova historickou tragikomedii Dva na koni, jeden na oslu. Jakožto temperamentní národopisný muzikál nabídl zde Rímský vzápětí slovenskou realistickou veselohru Ženský zákon, se kterou pak soubor hostoval v bulharském Blagojevgradu. Doslova triumfem skončil pro tehdejšího vítěze jarního úpíckého festivalu JH 1982, a to díky Rímského ztvárnění Rozovského dramaturgického prózy Příběh koně. K překonání následné krize onoho brněnského kolektivu byl po několikaleté pauze opět přizván Pavol, jeho posledními inscenacemi v královopolském Semilasse zůstaly náročně stylizované, aktuálně protiválečné vyhocené alegorie Ze života hmyzu a Daňkova divadelní fuga Vy jste Jan.

Právě nyní uplynulo deset let od jeho nenadálého odchodu.

Vít Závodský

Pondělní odpoledne v obřadní síni Městského úřadu v Hronově patřilo setkání zahraničních hostů se starostkou města paní Hanou Nedvědou. Pět členů francouzského souboru z Les Ulis, dva belgičtí lektori Klubu (nejen) mladých divadelníků, tři zástupci německého amatérského divadla a pan Franz-Josef Wütrich ze Švýcarska v neformální besedě probrali otázky organizace festivalu a jeho velké návštěvnosti, která hosty příjemně překvapila. Samozřejmě, že padly i bonmoty na české amatérské divadlo, kvůli kterému sem divadelníci ze zahraničí především přijeli. Pan Wütrich navíc podotkl, že snad jen v Čechách se může stát, aby prezident nebo starosta byli divadelníky. Ve Švýcarsku by to bylo nemožné.

Co k setkání dále dodat? Snad jen to, že se touto cestou ještě jednou omlouváme našim milým hostům ze Slovenska za společenský karambol, který se snad alespoň částečně podařilo napravit paní starostce včerejším společným setkáním také na radnici města. Jaroslav Kodeš

EXPOLHK, s.r.o.

Hradec Králové

PRO ZPRAVODAJ NEMUSÍTE AŽ DO HRONOVA

Jsou lidé a mezi nimi mnoho přátel amatérského divadla, kteří se letos z různých důvodů na Jiráskův Hronov nedostanou a přesto je festivalové dění zajímavá. Jsou zde soubory, které odehrají svá dvě představení a odjedou a možná je bude zajímat, co o nich napsali naši kritici za recenze do Zpravodaje, či jaká vůbec byla ostatní odehraná představení. Pro všechny tyto případy je tu Zpravodaj Jiráskova Hronova každodenně vycházející na internetových stránkách. Na adrese <http://www.hronov.cz/jh> naleznete jednak kompletní informační servis o celém hronovském festivalu, možnostech ubytování, stravování apod., jednak potom obsah všech čísel seřazených podle data vydání.

Pro účastníky zde v Hronově má internetový zpravodaj tu výhodu, že si nové číslo mohou přečíst vždy z určitým předstihem. Firma Michala Konráta, která sídlí na T. G. Masaryka 24 (lokalizovat je možno také podle cukrárny v přízemí), nabízí každý den včetně víkendů přístup k internetu za poplatek 1 Kč/min, po 16. hodině pak za pouhých 50 hal/min.

Zpravodaj vychází letos na internetu poprvé v historii festivalu. Od 14. července navštívilo hronovské domovské stránky 170 lidí, což zatím není mnoho, ale s průběhem festivalu návštěvníků stránek přibývá. Využijme tuto možnost být při tom skrze elektronické médium.

pec

střípky

Jiráskem nežije už pouze Hronov, ale i televize Nova, která zřejmě začala dbát o kulturní povznesení národa skrze domácí klasiku. V době, kdy jsou před zatměním slunce diváci hromadně posedlí sledováním počítačka, nasadila Nova včera po novácké snídani Filosofskou historii. Příběh ten, jak chytří vědí, neodehrává se ovšem v Hronově, ale v... Odpovědi noste do redakce.

I když diskuse na PC klubu přináší větší zajímavé úvahy a podněty o zhlédnutí inscenací, přesto bychom diskutojící, a nejen z tohoto klubu, chtěli nezištně upozornit na ekologický výkřik, který se objevil na Zdi nářků. Zní: „Nekecejte moc, znečišťujete prostředí!“

Nikoli festival v Movalu a Bednářikova Jaločka, ale festival v Monaku a Bednářikova Gulůčka - vzkazuje redakce s omluvou slovenským přátelům i Lence Lázniovské. Ta totiž napsala pro 4. číslo Zpravodaje zprávu o setkání s prezidentem Světového výboru AITA/IATA panem Lemairem vlastní rukou a při přepisu došlo k uvedeným omylům.

Pro pamětníky, kteří si ještě vzpomínají, že netradiční divadla hrála v prvních letech po svém návratu na Hronov v sále Slávie, jsme se pokusili zjistit současný stav tohoto prostoru. Je smutný: Slávii koupilo v první půli 90. let město Hronov a dále ji prodalo podnikateli, který nesplnil očekávání. Dnes je sál opuštěný, zdevastovaný a zřejmě jej čeká zánik.

Představení jihlavského Divadla na kopečku Ryba ve čtyřech, které v sobotu 14. srpna 1999 v Sále Josefa Čapka uzavře letošní program Jiráskova Hronova, předchází výborná pověst a v souvislosti s tím i veliký zájem publika. Aby byli uspokojeni všichni, kdo chtějí tento morytát zhlédnout, uvede jej soubor v sobotu ještě ve 12.30 hodin, rovněž v Sále Josefa Čapka.

Vydává Organizační štáb
69. Jiráskova Hronova
Šéfredaktor: doc. PhDr. Jiří Štefanides, CSc.
Redaktoři: PhDr. Jaroslava Suchomelová,
Mgr. Petr Cekota
Fotograf: Ivo Mičkal
Technický redaktor: Marek Zhibo
Tisk: Grafické závody Hronov, s.r.o.
Cena: 5 Kč